

Podle toho, co vyloženo, porušil nalézací soud zásady zákonem závažně vyslovené, uloživ trest, který může mít místo jen za určitých hmotných podmínek, jakkoli jich tu nebylo (sb. n. s. č. 2218), a nepochybil jen při svém arbitrním uvažování a rozhodování, čemuž by ovšem bylo lze čeliti jen opravným prostředkem odvolání. Neboť, byly-li tu jen okolnosti přitěžující, dávaly soudu podnět (§ 48 tr. zák.) k volnému uvažování jen v tom směru, jaký trest má uložiti v mezích druhé věty § 178 tr. zák., neskýtaly mu však zákonného podkladu k volnému uvažování i po té stránce, zda a pokud může sejíti pod nejnižší mez trestu podle řečené věty, naopak takovému postupu bránily právní a závazné zásady v probraných ustanoveních zákonných vyslovené. Důvod zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř. jest v uplatňovaném směru opodstatněn, pročež bylo napadený rozsudek ve výroku o výši trestu zrušiti jako zmatečný a trest znovu vyměřiti. Při tom neshledal zrušovací soud důvodu, by změnil něco na stanovisku rozsudku v příčině okolností, majících význam pro výměru trestu, a vyměřil obžalovanému trest nejnižší podle zákona přípustnou měrou.

Čís. 3781.

Proti rozhodnutí vrchního soudu ve věci odkladu výkonu trestu není přípustna stížnost ke zrušovacímu soudu (§ 401 předposl. odst. tr. ř.).

(Rozh. ze dne 20. února 1930, Zm II 465/26-2.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl stížnost odsouzeného proti rozhodnutí vrchního soudu v Brně ze dne 6. února 1930 ve věci odkladu výkonu trestu, podle ustanovení předposledního odstavce § 401 tr. ř. jako nepřípustný opravný prostředek s tím, že, má-li stěžovatel na mysli novou žádost o odklad výkonu trestu, jest se mu řídití tímto zákonným ustanovením a obrátiti se s novou žádostí na soud první stolice.

Čís. 3782.

Strana musí skutečnost jí známou a zakládající zmatečnost uplatniti tak včasně, by se předešlo možnému neplatnému procesnímu řízení; opomene-li to, předpokládá se o ní, že se dobrovolně podrobila procesnímu úkonu, o němž jí bylo známo, že nejsou dány jeho zákonné podmínky.

Bylo-li obžalovanému již před prvním hlavním přelíčením známo, že předseda v jeho trestní věci předsevzal úkon vyšetřujícího soudce, bylo na něm (posl. věta čís. 1 § 281 tr. ř.), by tuto skutečnost uplatnil ihned na počátku prvního hlavního přelíčení; neučinil-li tak ani on ani jeho obhájce, dali tím na jevo, že souhlasí s tím, by dotyčný soudce přes onu procesuální závadu spolupůsobil při hlavním přelíčení a při nápotném rozhodování, a vzdali se tak, třeba ne výslovně, práva uplatniti zmatečnost čís. 1 § 281 tr. ř. z onoho důvodu, a to s účinností nejen pro první hlavní přelíčení, nýbrž i pro všechna následující, při nichž spolupůsobil dotyčný vyloučený soudce.

Předchozí odsouzení pro přestupek předražování podle § 7 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. vylučuje podle § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. podmíněné odsouzení; onen přestupek jest činem, který má podle § 22 zákona čís. 568/1919 v zápětí bezpodmínečnou ztrátu práva volebního, prýště již podle pojetí zákonodárcova z pohnutky nízké a nečestné.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, Zm II 308/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 19. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., a nevyhověl jeho odvolání z nepodmíněného odsouzení, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 1, 2, 4, 5 a 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Důvod čís. 1 uplatňuje proto, že nebylo vyhověno návrhu obžalovaného, učiněnému před započítím posledního hlavního přelíčení, na vyloučení předsedy ze součinnosti a z rozhodování, poněvadž v souzené věci působil jako soudce vyšetřující, podepsav protokol o výslechu svědkyně Viktorie D-ové (2 odst. § 68 tr. ř.). Stížnost jest zřejmě bezdůvodná. Obžalovaný učinil sice onen návrh, avšak byv otázan, zdali o uplatňované skutečnosti věděl již před prvním hlavním přelíčením v této věci konaným za předsednictví téhož soudce, prohlásil, že to již tehdy věděl, a na další dotaz, proč to nehlásil hned při prvním hlavním přelíčení, odpověděl, že to ponechal svému obhájci, jehož na věc upozornil. Návrh na opravu tohoto protokolárního zápisu byl pravoplatně zamítnut a jest proto vycházeťi ze stavu věci, jak je osvědčen v záznamu protokolu o hlavním přelíčení. Za toho stavu věci je obžalovaný z práva stížnosti vyloučen a nelze souhlasiti s jeho názorem, že rozhodným jest jen, co se stalo při posledním hlavním přelíčení, poněvadž prý jen toto jest podkladem pro rozsudek. Neboť k ustanovení poslední věty čís. 1 § 281 tr. ř., podle něhož se žádá uplatnění skutečnosti zakládající neplatnost ihned na počátku hlavního přelíčení, zvěděl-li stěžovatel o ní ještě před hlavním přelíčením, pokud se týče ihned, když o ní zvěděl za hlavního přelíčení, vyplývá, že strana musí skutečnost jí známou a zakládající zmatečnost uplatniti tak včasné, by se předešlo možnému neplatnému procesnímu řízení; opomene-li to, předpokládá se o ní, že se dobrovolně podrobila procesnímu úkonu, o němž jí bylo známo, že nejsou dány jeho zákonné podmínky. Bylo-li proto stěžovateli již před prvním hlavním přelíčením známo, že předseda v jeho trestní věci přesevzal úkon vyšetřujícího soudce, bylo po rozumu ustanovení poslední věty čís. 1 § 281 tr. ř. na něm, by tuto skutečnost, zakládající podle zákona zmatečnost řízení, uplatnil ihned na počátku prvního hlavního přelíčení; neučinil-li tak ani on ani jeho obhájce, dali tím na jevo, že souhlasí s tím, by dotyčný soudce přes procesuální závadu spolupůsobil při hlavním přelíčení a při nápotomním rozhodování, a vzdali se tak,

třebas ne výslovně, přece však závazně práva uplatnění zmatečnost z důvodu, o němž jde, a to s účinností nejen pro první hlavní přelíčení, nýbrž i pro všechna následující, při nichž spolupůsobil dotyčný vyloučený soudce. Na věci nemění nic, že podle § 70 tr. ř. jest vyloučený soudce povinen oznámiti bezodkladně přednostovi soudu poměr, který jest důvodem jeho vyloučení, a že se podle § 71 tr. ř. má každá soudní osoba od okamžiku, kdy se dověděla o důvodu ji vylučujícím, zdržeti všech soudních jednání pod neplatností těchto úkonů, poněvadž obžalovaný a jeho obhajoba měli ze své strany možnost čeliti procesuální závadě, o niž jde, včasným uplatňováním práva jim podle zákona (čís. 1 § 281 tr. ř.) příslušejícího. Stanovisko zmatečnosti stížnosti je neudržitelným, nemajíc opory v jasném doslovu zákona, a přičic se jeho zjevnému účelu. To platí pro souzený případ tím spíše, ano poslední hlavní přelíčení, jež se konalo před tímž senátem jako předposlední hlavní přelíčení (aspoň z počátku) jest jen pokračováním v předposledním hlavním přelíčení, takže tvořilo s ním jednotný celek.

Odvolání obžalovaného do nepodmíněného odsouzení bylo zamítnouti ze správných důvodů nalézacího soudu; podmíněné odsouzení je v souzeném případě podle § 2 zák. o podmíněném odsouzení vyloučeno. Bylť obžalovaný rozsudkem okresního soudu ve Vyškově ze dne 2. července 1920 odsouzen pro přestupek předražování podle § 7 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., tedy pro čin, který má podle § 22 téhož zákona v zápětí bezpodmínečnou ztrátu práva volebního, prýště již podle pojetí zákonodárcova z pohnutky nízké a nečestné. Třebas usnesením téhož soudu ze dne 12. září 1922 bylo vysloveno, že se obžalovaný ve zkušební době dvou roků osvědčil, přece od této doby do doby, kdy spáchal souzené trestné činy, to jest do podzimu 1926 a června 1927, neuplynulo ještě pět let, takže tu není předpoklad § 2, odst. (2) zák. o podm. odsouzení.

Čís. 3783.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Je-li zaměstnavatel jako soutěžitel alespoň stejnou mírou dotčen závadnou činností obžalovaného jako všichni ostatní soutěžitelé — roz. obchodníci mající společné hospodářské zájmy (§ 46 odst. 1 zák. o nekalé soutěži) —, není závady, by mu nebyla přiznána aktivní legitimace k trestnímu stíhání úplatce podle § 34 odst. 3 zákona.

K pojmu »prospěch« podle § 30 zákona proti nekalé soutěži.

»Nekalý« postup ve smyslu § 30 zák. čís. 111/1927 lze spatřovati i v porušení smlouvy, k němuž měl býti kdo podplácením pohnut.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Zm I 472/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnosti stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 22. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podplácení podle § 30 (1) zá-